

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Un 'western' antropòfag

La trama: Una família al complet, pares, fill, filles i gendre, viatgen amb una caravana a través del desert de Nuevo México, però quan tot just han iniciat l'aventura, uns misteriosos personatges els assetgen amb nocturnitat.

LA PEL·LÍCULA: A més de viure de rendes i pagar *royalties* milionaris, els *remakes* serveixen, com a mínim, per dues coses més: 1) Comprovar l'habilitat del(s) copiadore(s); 2) Marcar distàncies entre generacions de cinèfils. Doncs bé, aquestes *colinas tienen ojos* s'acoblen a l'original de 1977, quan l'artesà Wes Craven revisitava les pel·lícules de sioux ferotges segle dinou, a les expectatives post-hippies, dels 70. Coses de la vida cinematogràfica, haurà calgut que un francès, Alexandre Aja –*Alta tensión*– s'hagi fet amb la nova mirada sobre la vida americana. I l'hagi cruspida entre canibalismes *gore*, ironies conceptuals –els pacifistes són carnívors tips, per tant de violència latent–, i sarcasmes sobre els símbols més preuats de la família Bush: la bandera farcida d'estrelles i de barres, molta barra. Alexandre Aja adapta el film amb esguard esquiu, de miop que pel fet que observa amb prismàtics, descobreix les ano-

malies d'un paisatge grotesc. Així, la família protagonista del film, els Carter, capitanejats pel pare masclista exinspector de policia, la mare pàmfila, la filla casada, afillada i novament prenyada, la filla adolescent estúpida, el fill perfecte clon del pare –pistoles a dojo–, s'oposaran al gendre, reprimint demòcrata pacifista. Ells serien els colons del *western* i els monstres que els assetgen, els indis antropòfags. Entremig, la pertinent denúncia, anys 50, a les proves nuclears que els militars es van inventar per escalfar la guerra freda. A tot, el film no s'aparta un mil·límetre de les constants del gènere fantàstic, secció terror-sang-i-fetge. Aja domina el joc del suspens narratiu, amb puntuals cops d'efecte que eviten la caiguda de tensió entre els espectadors. És a dir, que tot jugant al cinema de gènere, la pel·lícula se'n fot de les essències pàtries dels votants conservadors.

LA FRASE: "Nosaltres som el resultat de les 311 proves nuclears a Nuevo México", etziba el cap-gros dels mutants. Es tracta d'una versió moderna i postnuclear de la famosa sentència que Goya va plasmar amb contundent cruessa plàstica: els somnis de la raó produeixen monstres.

LA RECOMANACIÓ: De visió gairebé obligada per a cinèfils heterodoxes i públics generalment ortodoxes.

Las colinas tienen ojos

Director: Alexandre Aja.

Intèrprets: Aaron Stanford, Billy Drago, Kathleen Quinlan, Vinessa Shaw. EUA, 2006.

107 minuts. Lauren.